

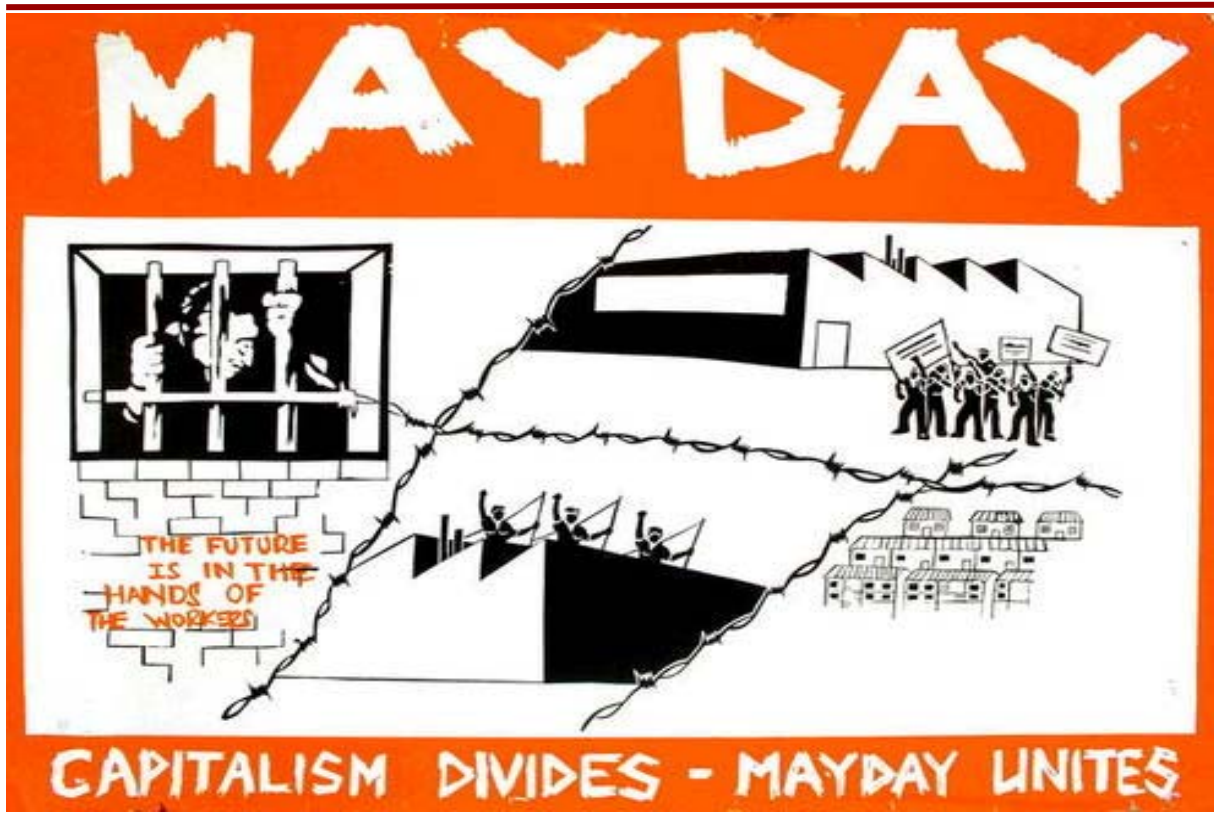
سیاسی - خبری

اتحاد سوسیالیستی کارگری

به پیش!

www.wsu-iran.org

شماره ۴۰، شنبه ۱۲ اردیبهشت ۱۳۸۸، ۲ می ۲۰۰۹

سیعانه‌ی نئولیبرالیسم بخش عظیمی از دست-آوردهای مبارزه‌ی کارگران را مصادره کرد و از طریق خلع ید مجدد از سرمایه‌داری و خصوصی‌سازی‌های همه‌جانبه اتحادیه‌های مستقل کارگری را به انزوا کشید.....

اگر در اوایل دهه‌ی نود از برآیند جنگ سرد امپریالیستی میان دو ابر قدرت سرمایه‌داری جهان، سرمایه‌داری فاسد اتحاد جماهیر شوروی فرو پاشید و آجرها و گرد و غبارهای دیوار برلین بر سر چپ‌های جهان فرو غلتید و در هیاهوی تبلیغاتی CNN و BBC و ال-استریت ژورنال و فاکس نیوز و سایر مندیای مدافع جهانی شدن سرمایه‌داری، شکست شوروی - به ناحق - به حساب سوسیالیسم واریز گردید و طی سال‌های سیاه گذشته همچون شاخی زیر چشمان کارگران انقلابی ماسید.....

اول ماه مه، ماه میاد بیرون

سهراب صبح

اول ماه مه امسال ۲۰۰۹ (۱۳۸۸) به یک دلیل مشخص و بسیار مهم با اول مه دست-کم سه چهار دهه‌ی گذشته متفاوت است. نکته پیداست که مرزهای روشن چنین تمایز و تفاوتی را ابعاد بحران اقتصادی جهان و تبعات سیاسی آن ترسیم کرده است و به همین سبب نیز چشم‌اندازی دیگر را در ساخت شکل‌بندی حیات تازه‌ی یک جنبش اجتماعی سوسیالیستی در ایران و سایر نقاط جهان به تصویر کشیده است.

اگر در اواخر دهه‌ی هفتاد و ابتدای سال‌های دهه‌ی هشتاد یورش

اگر - هم‌زمان با آن وقایع تلخ - دست- آوردهای جنبش ضد سلطنت مردم ایران و مبارزات ترقی-خواهانه‌ی کارگران، زحمت-کشان و خلق--های تحت ستم ما، زیر تیغ دولت جدید سرمایه ملاحظور گردید و لاله‌ها و شقایق-های داغ بر دل در سوگ آفتابکاران سردر لاک انزوای سایه‌ی خاوران فرو بردند

اگر طی سال-های گذشته درخشان-ترین اثر اقتصاد سیاسی سوسیالیستی، یعنی کاپیتال به نحو مودیانه-یی از دانشگاه-ها و کرسی-های تدریس کنار نهاده شد و چنین وانمود گردید که با سلطه-ی لیبرال دموکراسی آمریکایی، تاریخ به پایان رسیده است و ... در مقابل ده-ها اگر عینی و سیاه دیگر اینک چه باک که ماه از پشت ابرها بیرون آمده و به انکار شب کمر بسته است و با طلوع به هنگام خود نوید دمیدن صبح را نغمه سر داده است و خواب در چشم صاحبان سرمایه شکسته است.

۲

اول ماه مه امسال در شرایطی طلوع می- کند که بحران نئولیبرالی همه-ی ظرفیت- های موجود اقتصاد جهانی را به رکود کشیده است. اضافه تولید بی-مهابایی که در یک دوره-ی ویژه با سوءاستفاده از نیروی کار فراوان صورت گرفت، اکنون همچون کوهی از کالا و ثروت

روی دست سرمایه-داران مانده و گرایش نزولی نرخ سود به تشدید دامنه-های رکود افزوده است. مضاف به این-که اقتصاد به اصطلاح ماده زدایی شده - تعبیر دیگری از اقتصاد کازینوست - جنبه-های مالی بحران سرمایه-داری را در ترکیب جناب-های بازار بورس به نمایش گذارده است. در سوی دیگر بحران، بی-کارسازی-های کم سابقه-یی که حجم آن تا ۱۸۵ میلیون و ۹۰۰ هزار نفر در سطح جهان تخمین زده شده، در کنار کاهش دستمزدها، نکبت شیوه-ی تولید سرمایه-داری را در قالب فقر و گرسنه-گی به زنده-گی کارگران و زحمت-کشان تحمیل کرده است. در سطح کلی و از موضع طبقه-ی کارگر، طیف سیاه بحران اقتصادی در همین بخش ماجرا صف- بسته است. به همین سبب نیز یکی از ساعات روز اول مه می- تواند در برگیرنده-ی افشاء نقد و **تعرض** به بحران سرمایه-داری با تاکید بر تمام تبعات شومی باشد که همه روزه مثل بمب زنده-گی کارگران را متلاشی می- کند.

۳

حمله-ی کارگران به ضایعات و خسارات بحران سیاسی اقتصادی سرمایه-داری در ادامه می-تواند از حدود امتناعی، انتقادی و تعرضی عبور کند و با طرح مطالبات فوری طبقه-ی کارگر ادامه یابد. درک این نکته چندان پیچیده نیست که

چنین مطالباتی زمانی واقعیت کنکرت به خود می-گیرد که با توجه به **شرایط عینی جامعه** طراحی و عملیاتی شود. معلوم است که شرایط انقلابی و اوضاع غیر انقلابی پاسخ-های متفاوتی را به میان می -کشد. کما این-که وضع جامعه-ی فرانسه - نمونه را اوضاع منطقه-ی گوادالوپ در چند ماه گذشته - و تفاوت حاکمیت لیبرال دموکراسی در جوامع اروپایی با رژیم اسلامی - و برخورد های متفاوت این حاکمیت-ها باسندیکاهای اتحادیه-ها و به طور کلی تحركات جنبش کارگری و موضع گیریهای علنی فعالان سوسیالیست کارگری، به خودی خود تاکتیک-های مختلفی را فراروی طبقه-ی کارگر قرار می-دهد. اگر شرایط انقلابی بود - منظوم در ایران است - هر نوجوانی که در مرحله-ی مطالعه-ی میانی فلسفه-ی ژرژ پولیتسر است، این قدر می-فهمید که می-باید برای کسب قدرت سیاسی وارد میدان مبارزه-ی طبقاتی شد. اما در حالی که رژیم اجتماع میهمانی گونه-ی چند خانواده-ی کارگری در منزل غالب حسینی (در سنج) را بر نمی-تابد، در وضعیتی که رفقای زن کارگر ما (شیوا خیرآبادی و سوسن رازانی) به خاطر شرکت در تظاهرات ۱ مه تعزیر و شکنجه می-شوند (شلاق) و معلوم است که در چنین اوضاعی شیوه-ی مبارزه و سطح و گونه-ی طرح مطالبات نیز می-باید منطبق

Postfach 940166
60459 Frankfurt
Germany

bepish@hotmail.fr

به پیش!

به پیش! زیر نظر شورای نویسندگان و ویراستاران منتشر میشود. مسئولیت هر مطلب درج شده بر عهده نویسنده آن است. نظرات جمعی شورا در سرمقاله یا مقالاتی با امضای **به پیش!** منعکس میگردد. شورا در رد یا پذیرش و نیز در کوتاه کردن و ویرایش نوشته رسیده آزاد است و تصمیمات خود را به اطلاع فرستنده آن میرساند.

بر درجات مشخص مبارزه‌ی طبقاتی جاری و اندازه‌گیری درجه‌ی رادیکالیسم جنبش اجتماعی سوسیالیستی موجود باشد. در این جا چپ غیر کارگری که از مبارزه فقط کلاشینکوف و کوکتل مولوتوف را فهمیده، ممکن است مثل همیشه ما را به "اکنون میسم" و "هیچ کاری نکردن" و سیاسی نبودن و امثال این شعارهای تو خالی متهم کند. اگر بیش از سی سال سابقه‌ی مبارزه‌ی سیاسی امثال نگارنده، به راحتی نمی‌تواند این دوستان را مجاب کند چه باک که به حاشیه رفتن این دار و دسته‌ها و کنار ماندن از جنبش کارگری در داخل کشور موید خبط تحلیل‌ها و خبط کاشتن‌های مکرر فرقه‌یی است.

۴

گذشته از فهم نادرست ناقص الخلقه‌هایی که میان مطالبات اقتصادی و سیاسی و به هم پیوسته‌گی و هم‌بافته‌گی سیاست و اقتصاد سیم خاردار می‌کنند، طبقه‌ی کارگر ایران به مبارزات خود در هر دو عرصه سرعت بیش‌تری بخشیده است. ورود پلیس سیاسی به میدان برخورد با اعتصابات صنفی کارگری و دست‌گیری رهبران دو سندیکای شرکت واحد و هفت‌تپه که - بدون کم‌ترین سمپاتی سیاسی به گروه‌های مختلف اپوزیسیون چپ - فقط مشغول پی‌گیری مطالبات صنفی خود هستند، به ساده‌گی ارتباط عربان دو حوزه‌ی اقتصاد و سیاست را نشان می‌دهد. به این ترتیب و بی‌توجه به هیاهوی چپ غیرکارگری، طبقه‌ی کارگر می‌تواند مولفه‌ی **متشکل شدن** را به عنوان یکی از شعارهای اول ماه مه در دستور کار خود قرار دهد. روشن است که منظور از چنین تشکلی، آن سازمانی‌ست که هر گونه ارتباط نظری و سمپاتی با رژیم را نفی می‌کند و به عنوان تشکلی مستقل از تمام ارکان حکومت، فقط برای کسب منافع طبقاتی خود به مبارزه می‌پردازد. تمام سطوح این مبارزه از بیرون رژیم و با هدف

تغییر است. شرایط موجود در ایران، ضرورت متشکل شدن کارگران را به امری قطعی و بی‌تخفیف تبدیل کرده است. حتی اگر چنین تشکل‌هایی در کوتاه مدت ناظر به احقاق هیچ مطالبه‌یی نباشند باز هم در شکل دهی به آن‌ها نباید گامی عقب نهاد. کم‌ترین دست‌آورد چنین تشکل‌هایی، گسترش ارتباط عاطفی و خانوادگی طبقه‌ی کارگر و رهایی از گرداب بن‌بست‌های فردی، فردیت‌های تمام شده، ناامیدی، افسرده‌گی، استیصال و سایر عوارض مهلک اتمیزه شدن انسان-هاست. پاسخ مارکس (فقر فلسفه) به مخالفان اتحادیه‌ها، از موضعی سخت هوشمندانه شکل بسته است. به نظر مارکس: «تولید بزرگ اشخاصی که یک‌دیگر را نمی‌شناسند در یک محل جمع می‌کند. اگرچه منافع آنان بر اثر رقابت متفاوت مختلف است ولی حفظ دستمزد و جلوگیری از تنزل، آن عده از کارگرانی که در یک محل کار می‌کنند را دور هم جمع می‌کند. این هدف مشترک که در مقابل کارفرما استقامت نمایند، آنان را به هم نزدیک می‌سازد و فکر ائتلاف و همکاری را در مغزشان پرورش می‌دهد و وادارشان می‌کند که در مقابل کارفرما به همدیگر کمک کنند. این همکاری سپس به ایجاد دسته‌ها و اتحادیه‌ها منجر می‌شود. در مقابل اتحاد طبیعی سرمایه‌داران، اتحادیه‌های کارگری جبراً به وجود می‌آیند و همکاری و یگانه‌گی کارگران ضروری‌تر می‌گردد. این همکاری و اتفاق در برابر وحدت سرمایه لازم‌تر از حفظ و نگاهداری دستمزد می‌شود. این مبارزه در واقع جنگ داخلی‌ست. در این جا تمام عناصری که باید در نبرد بزرگ - آتی شرکت کنند، وحدت خود را توسعه می‌دهند. تلاش کارگران برای همکاری در نهایت شکل ائتلاف به خود می‌گیرد. این ائتلاف همواره دو هدف را تعقیب می‌کند: موقوف کردن رقابت بین خود کارگران و مبارزه با نیروی مشترک علیه سرمایه‌داران».

مثل روز روشن است که مارکس از تشکیل اتحادیه‌ها در شرایط غیر انقلابی سخن می‌

گوید و کم‌ترین دست‌آورد آن‌ها را از یک سو پیش‌گیری از رقابت میان خود کارگران و از سوی دیگر ایجاد بسترهای لازم برای مبارزه‌ی طبقاتی با هدف نبرد بزرگ آتی می‌داند. نبرد بزرگ آتی - اگر اشتباه نکنم!! - همان مصاف نهایی‌ست که طبقه‌ی کارگر به اتکای قدرت و تشکل خود، نظام سرمایه‌داری را به زیر می‌کشد.

۵

به این ترتیب راهکار ایجاد تشکل‌های مستقل کارگری با هر عنوانی و هر درجه‌یی از طرح مطالبات اقتصادی، سیاسی و فرهنگی امری لازم و اجتناب‌ناپذیر است. در شرایط موجود که سرمایه‌داران می‌کوشند خسارات بحران اقتصادی را تماماً بر شانه‌های طبقه‌ی کارگر خراب کنند، مبارزه با بی‌کارسازی، و طرح شعار **افزایش دستمزد** - با درصدی بالاتر از سطح واقعی تورم - یکی از اولویت‌هایی‌ست که می‌تواند بر فراز لوای پرچم اول ماه مه جاری بنشیند. به اذعان کارشناسان دولتی، میزان تورم سال ۸۷ - به جز مسکن - رقمی به مراتب بیش از ۲۸ درصد بوده است. در صورتی که عوارض حنف سوبسیدهای حامل انرژی و نان و سایر مواد غذایی - که در بودجه‌ی امسال پیش‌بینی شده است - بر اندازه‌ی تورم پیش‌گفته اضافه شود آن‌گاه کاهش سطح زنده‌گی کارگران و زحمت‌کشان و تقلیل فاحش قدرت خرید مردم به وضوح معلوم خواهد شد. در چنین بساطی‌ست که کارگران باید مطالبات خود را از آن‌چه که شورای عالی کار بر مبنای تورم ۲۵ درصدی - و بعد با وقاحت ۲۰ درصدی - تعیین کرده است، فراتر ببرند و منطبق بر واقعیت کنکرت اقتصادی جاری کنند. حداقل دستمزد ۲۶۰ هزار تومانی و ۲۷۴ هزار تومانی در شهرهای کوچک بـ

اجاره‌ی یک خانه‌ی کلنگی نیز کافی نیست، چه رسد به امرا معاش. علاوه بر تقاضای افزایش دستمزد، اعتراض به مفاد موهنی که در ورقه‌های موسوم به "قرارداد کار" آمده است؛ می‌تواند در شمار مطالبات حیاتی کارگران قرار گیرد. این دیگر؛ قرارداد کار حتماً به صورت کار مزدی یا برده‌گی نیست. چیزی بیش از استثمار و تسمه از گردن کارگران کشیدن است. در این قرارداد قرون وسطایی نه فقط لغو قرارداد (اخراج محترمانه) به نحوی آشکار موکول به تصمیم یک-سویه‌ی کارفرما شده است، بل-که چنین اخراجی به صورت دل-خواه، قطعی، بدون هر گونه پرداخت مابقی زمان قرارداد، بدون بیمه‌ی بهداشتی، درمانی و ... تنظیم شده است و به موجب بند نخست آن و کارگران می‌باید به شکلی بی-قید و شرط آن را امضا کنند. بی-هوده نیست که تمام کارفرماهای جنتلمن!!! وطنی فقط به جذب کارگر قراردادی رغبت نشان می-دهند. چنین قراردادی نه فقط حق مسلم اعتصاب را از پایه نادیده می-گیرد بل-که در مقابل هر اعتراض ساده‌ی کارگری حکم اخراج صادر می-کند. سهل است دست کارفرما را برای اخراج کارگری که به هر دلیلی بیمار شده است، باز می-گذارد.

همچنین مقابله با سه جانبه‌گرایی با هدف حذف یکی از دو نماینده‌ی دولت یا کارفرما (که هر دو از منافع یکسان طبقاتی دفاع می-کنند) می‌تواند، به عنوان تسهیل کننده‌ی

دست-یابی به مطالبات کارگری به شعاری تاکتیکی تبدیل شود و به ارتقای سطح چانه زنی طبقه‌ی کارگر یاری رساند.

۶

اجتماع کارگران لوله‌سازی اهواز در مقابل نمایش انتخاباتی میرحسین موسوی حاوی یک درس مهم برای مبارزان جبهه‌ی ضد سرمایه‌بود. در آن اجتماع دانشجویان سوسیالیست به عنوان متحدان عینی طبقه‌ی کارگر به صفوف کارگران بی-کار شده-پیوستند و نشان دادند که در جامعه‌ی کاپیتالیستی، ستون فقرات هر مبارزه‌ی انقلابی، انسانی و سوسیالیستی بر پایه‌ی تکیه به حضور عینی طبقه‌ی کارگر مفهوم حقیقی و واقعی به خود می-گیرد. بدین ترتیب به ساده‌گی می‌توان گفت که روز اول ماه مه، فقط روز کارگر نیست. روز دانشجو نیز هست. روز زن نیز هست و در نهایت چنین روزی، متعلق به همه‌ی انسان-هاییست که می‌خواهند تابلوی "مقدس" مالکیت خصوصی را به زیر بکشند و برابری طبقاتی را در جامعه‌ی سوسیالیستی حاکم کنند.

۷

اگر بحران اقتصادی سرمایه‌داری به بی-کارسازی و کاهش دستمزد و هزاران مصیبت دیگر دامن زده و دودش مستقیماً به چشم ما و طبقه‌ی ما رفته است، در مقابل -والبته به عنوان یکی از ره-آوردهای بحران - طرح آلترناتیو سوسیالیستی را نیز ملموس‌تر، محسوس‌تر، و مشخص‌تر از هر برهه‌ی دیگری فراروی جامعه قرار

داده است. در روزگاری که همه - از رضاشاه تا نیوزویک و اوپاما و کروگمن!! سوسیالیست شده‌اند، در دورانی که زیر هر بوته و کیهان بچه‌ها و سائیتی را کنار بزنی، سر و کله‌ی چند نوظهور تازه چپ شده و چپ کرده!! پیدا می‌شود، در زمانه‌ی بی‌کفایتی که فلان نطفه‌ی شکل گرفته در جنین پسایانسه‌های دنگ شیانوپینگ و هوا کوفنگی، با انحلال کمون-های روستایی، "چپ" و "دموکرات"!! می‌شوند؛ در عصری که حتماً رضا پهلوی و داریوش همایون به مناسبت ۱ مه جشن می‌گیرند؛ در هنگامه-یی که؛ سارکوزی نیز کنار کاپیتال مارکس عکس یادگاری می‌گیرد، و ... آری در چنین دورانی طرح مطالبه‌ی سوسیالیسم کارگری دیگر یک اتوپی یا ایده نیست. صرف نظر از این که رژیم اسلامی ۱ مه امسال را نیز نظامی-کند و مانع از هر جوش و خروش کارگری شود؛ قدر مسلم این است که بر تارک ۱ مه امسال مهر سوسیالیسم کارگری نقش بسته است. چنین پرچمی بیگانه آلترناتیو انسانی بحران سرمایه‌داری نیز هست و می‌تواند به عنوان محور اصلی مبارزه‌ی کارگران و زحمت-کشان ایران؛ در میدان انتخابات دهم ریاست جمهوری اسلامی نیز قد علم کند. خوش-بینانه- نیست اگر بگویم در اول ماه مه امسال ماه میاد بیرون / از سر اون کوه/ بالای دره / روی این میدان/ رد می‌شده خندون"

*احمد شاملو

تماس مستقیم با اتحاد
سوسیالیستی کارگری

wsu@home.se

تلفن:

0046-739-397-143

آدرس سایت اتحاد
سوسیالیستی کارگری

www.wsu-iran.org

آدرس سایت کارگر امروز

www.workertoday.com

کاهنامه اتحاد سوسیالیستی کارگری
editorbaroo@yahoo.se

سرمدیر: ایرج آذرین

Editor: Iraj Azrin

را به سویشان دراز کرده اند. کارگران بارها و بارها به تجربه آموخته اند که تنها با دست اتحاد و همدلی و به نیروی مبارزه متشکل و سازمان یافته است که می توانند سرمایه داری را به عقب نشینی وادارند وگرنه سرمایه داران که دلشان فقط و فقط برای جیب خودشان می طپد به این راحتی ها عقب نمی نشینند.

امسال که با بحران جهانی سرمایه روبرو هستیم و سرمایه داران سعی دارند برای رفع مشکلات خود بار سنگین خود را بر دوش کارگران و زحمتکشان بیندازند، هر چه بیشتر آشکار می شود که برای کارگران سراسر جهان هیچ چاره ای نمانده و برای اینکه از خود در مقابل تهاجم سرمایه داری دفاع کنند و زندگیشان را که به غارت برده می شود نجات دهند می بایست یک صدا به مبارزه متحد بر علیه سرمایه داری به پا خیزند.

روز کارگر روزی است که با فریاد خشم یک پارچه کارگران در تمام جهان، زمین زیر پای سرمایه داری به لرزه در می آید، سرمایه داران به خاری و پستی از وحشتشان به سوراخ ها پناه می برند. روز کارگر روز نمایش قدرت یکپارچگی کارگران است، روز همبستگی کارگری، روز افزایشن پرچمهای مبارزه.

روز اتحاد کارگری بر تمامی کارگران مبارک باد.

هم تاراجگران و دزدان با چراغ تازه نفس دیگری بر سر کار بیایند تا بتوانند با تزویر و ریا هر چه بیشتر و بیشتر به فقر و فلاکت همگانی بیفزایند تا بدینوسیله هر چه بیشتر و بیشتر بر سرمایه هایشان انباشته شود.

در یک چنین شرایطی است که کسانی بدنبال راه میانه ای هستند، راهی که نه سیخ بسوزد و نه کباب و به روی خود هم نمی اورند که خود کارگران همه این راهها را رفته اند و همه را تجربه کرده اند.

کارگران لاستیک البرز ماههای آزرگاز دفتر ریاست جمهوری به اداره کار، از اداره کار به مجلس و از آنجا به وزارت صنایع

در این راهها به اندازه ای که کفش پاره کرده اند، نتیجه ای نگرفته اند. و اگر حقوقی گیرشان آمده، تنها کافی بوده برای اینکه صرف کفشی نو و خوراکی کنند تا بتوانند دوباره راهی این راه ها شوند.

این "بده بستان" را کارگران شرکت ساسان و کارگران خیلی از شرکت ها هم داشته اند و چیزی بغیر از خستگی عایدشان نشده است.

در مقابل کارگران نیشکرهفت تپه با اقدام قاطعانه خود مصممانه متشکل شده اند تا حقوق بحق خود را با مبارزه متحدانه شان بکف بیاورند. سایت اینترنتی خود را دارند، صندوق مالی خود را بنیان خواهند گذاشت. بخاطر همین هم هست که حمایت و پشتیبانی تمام انسانهای حق طلب از اقصا نقاط جهان را جلب کرده اند. همه اتحادیه های کارگری جهانی چشم امید به این کارگران بسته اند و دست همبستگی خود

اول ماه مه ۲۰۰۹

مینا فرخنده

اول ماه مه امسال را در شرایطی برگزار می کنیم که فقر، گرسنگی و بی حقوقی امان کارگران را بریده و زندگی ها به مویی بند است. این فکر که: "امروز که گذشت، فردا را چه کنیم، امانمان را بریده است."

مبارزین کارگری که برای یک زندگی لایق انسان قرن حاضر مبارزه می کنند به جرم همت، استقامت و حق طلبی بدست مزدوران سرمایه جمهوری اسلامی دستگیر شده و مانند مجرمان با آنها رفتار می شود. آنها می بایست امضا بدهند که صدای فریادهای جان به لب آمده را در سینه ها خفه کنند، برای اینکه عرصه را برای مزداوران سرمایه جمهوری اسلامی که امسال در پی تدارک جشن انتخابات ریاست جمهوری خود هستند باز بگذارند، تا باز

**انقلاب در کرو به میدان آمدن
طبقة کارگر است**

قطعه نامه کارگران ایران به مناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگر

اول ماه مه روز همبستگی بین المللی طبقه کارگر و روز جوش و خروش کارگران در سراسر جهان برای رهایی از مشقات نظام سرمایه داری و بیان خواسته های آنان جهت برپایی دنیایی عاری از ستم و استثمار است .

امسال ما کارگران مراسم اول ماه مه را در شرایطی برگزار می کنیم که نظام سرمایه داری در گرداب یک بحران عظیم اقتصادی ویران کننده تری فرورفته است و در حال دست و پا زدن برای نجات خویش از آن به سر می برد .

بحران عظیم اقتصادی موجود و عجز دولت های سرمایه داری در مهار آن و سر ریز کردن بار این بحران بر دوش کارگران جهان ، بیش از پیش گندیدگی این نظام را پس از فروپاشی بلوک شرق و ادعای پایان تاریخ به نمایش گذاشت و ضرورت برپایی دنیایی فارغ از مناسبات ضد انسانی نظام سرمایه داری را به مثابه یگانه راه خلاصی بشریت از مصائب موجود در برابر کارگران و بشریت متمدن قرار داد .

این بحران و تبعات ویرانگر آن بر زندگی و معیشت کارگران در سراسر جهان تا آنجا که به ایران مربوط می شود و بر خلاف بهانه تراشی های کارفرمایان و تبلیغات قلم به دستان سرمایه ، هنوز سابقه شوم خود را بر زندگی و معیشت روزمره کارگران

در ایران نگسترانیده است و از نظر ما بیشترین مصائب و مشقاتی که امروزه ما کارگران با آنها دست به گریبانیم بیش از هر چیز حاصل سیطره اقتصادی ، اجتماعی و عملکرد سرمایه داری حاکم بر ایران است .

دستمزدهای به شدت زیر خط فقر ، اخراج و بیکار سازی گسترده کارگران ، عدم پرداخت به موقع دستمزد میلیون ها کارگر ، تحمیل قرار دادهای موقت و سفید امضاء و حاکم کردن شرکت های پیمانکاری بر سرنوشت کارگران و بازداشت و زندانی کردن آنان تا سرکوب تشکل ها و اعتراضات کارگری و اجرای احکام قرون وسطایی شلاق علیه کارگران و رایج کردن فرم قراردادهای برده وار جدید ، مصائب و بی حقوقی هایی نیستند که با وقوع بحران در اقتصاد جهانی وارد ایران شده باشند . این وضعیت سال هاست که ادامه دارد و هر ساله بر عمق و دامنه آن افزوده می شود .

ما کارگران در مقابل این وضعیت بغایت ضد انسانی و گسترش عمق و دامنه آن سکوت نخواهیم کرد و اجازه نخواهیم داد بیش از این حق حیات و هستی ما را به تباهی بکشانند . ما تولید کنندگان اصلی ثروت و نعمت در جامعه هستیم و حق مسلم خود میدانیم تا با بالاترین استاندارد های

حیات بشر امروز در آسایش و رفاه زندگی کنیم .

داشتن يك زندگي انساني حق مسلم ماست و ما براي تحقق آن تمامی موانع پیش روی خود را با برپایی تشکل های مستقل از دولت و کارفرما و با اتکا به قدرت همبستگی مان از سر راه خویش بر خواهیم داشت .

در این راستا ما کارگران امروز يك پارچه و متحد ، مطالبات زیر را به عنوان حداقل خواسته های خود فریاد می زنیم و خواهان تحقق فوری این مطالبات هستیم

۱- تامین امنیت شغلی برای همه کارگران و لغو قراردادهای موقت و سفید امضاء و برچیده شدن فرم های جدید قراردادکار

۲- محاذقل دستمزد تصویب شده از سوی شورای عالی کار را تحمیل مرگ تدریجی بر میلیون ها خانواده کارگری می دانیم و مصرانه خواهان افزایش فوری حداقل دستمزدها بر اساس اعلام نظر خود کارگران از طریق نمایندگان واقعی و تشکل های مستقل کارگری هستیم .

۳- برپایی تشکل های مستقل کارگری ، اعتصاب ، اعتراض ، تجمع و آزادی بیان حق مسلم ماست و این خواسته ها باید بدون قید و شرط به عنوان حقوق خدشه ناپذیر اجتماعی کارگران به رسمیت شناخته شوند .

۴- دستمزدهای معوقه کارگران باید فوراً و بی هیچ عذر و بهانه ای پرداخت شود و عدم پرداخت آن بایستی به مثابه يك جرم قابل تعقیب قضائی تلقی گردد و خسارت ناشی از آن به کارگران پرداخت گردد.

۵- اخراج و بیکار سازی کارگران به هر بهانه ای باید متوقف گردد و تمامی کسانی که بیکار شده اند و یا به سن اشتغال رسیده و آماده به کار هستند باید تا زمان اشتغال به کار از بیمه بیکاری متناسب با يك زندگی انسانی برخوردار شوند.

۶- ما خواهان برابری حقوق زنان و مردان در تمامی شئون زندگی اجتماعی و اقتصادی و محو کلیه قوانین تبعیض آمیز علیه آنان هستیم.

۷- ما خواهان برخورداری تمامی بازنشستگان از يك زندگی مرفه و بدون دغدغه اقتصادی هستیم و هرگونه تبعیض در پرداخت مستمری بازنشستگان را قویاً محکوم می کنیم.

۸- ما ضمن اعلام حمایت قاطعانه از مطالبات معلمان به عنوان کارگران فکری، پرستاران و سایر اقشار زحمتکش جامعه، خود را متحد آنها می دانیم و خواهان تحقق فوری مطالبات آنان و لغو حکم اعدام فرزند کمانگر هستیم.

۹- از آنجا که کارگران فصلی و ساختمان به طور کامل از هرگونه قوانین تامین اجتماعی محروم هستند، ما از اعتراضات این بخش از طبقه کارگر برای رسیدن به حقوق انسانی آنها دفاع می کنیم.

۱۰- سیستم سرمایه داری عامل کار کودکان است و تمامی کودکان باید جدای از موقعیت اقتصادی و اجتماعی والدین، نوع جنسیت و وابستگی های ملی و نژادی و مذهبی از امکانات آموزشی، رفاهی و بهداشتی یکسانی برخوردار شوند.

۱۱- ما خواهان آزادی کلیه کارگران زندانی از جمله منصور اسالو و ابراهیم مددی و لغو کلیه احکام صادره و توقف پیگرد های قضایی و امنیتی علیه فعالین کارگری هستیم.

۱۲- ما بدینوسیله پشتیبانی خود را از تمامی جنبش های آزادی خواهانه و برابری طلب همچون جنبش دانشجویی و جنبش زنان اعلام می داریم و دستگیری، محاکمه و به زندان افکندن فعالین این جنبش ها را قویاً محکوم می کنیم.

۱۳- ما بخشی از طبقه کارگر جهانی هستیم و اخراج و تحمیل بی حقوقی مضاعف بر کارگران مهاجر افغانی و سایر ملیت ها را به هر بهانه ای محکوم می کنیم.

۱۴- ما ضمن قدردانی از تمامی حمایت های بین المللی از مبارزات کارگران در ایران و حمایت قاطعانه از اعتراضات و خواسته های

کارگران در سراسر جهان خود را متحد آنان می دانیم و بیش از هر زمان دیگری بر همبستگی بین المللی طبقه کارگر برای رهایی از مشقات نظام سرمایه داری تاکید می کنیم.

۱۵- اول ماه مه باید تعطیل رسمی اعلام گردد و در تقویم رسمی کشور گنجانده شود و هر گونه ممنوعیت و محدودیت برگزاری مراسم این روز ملغی گردد.

زنده باد اول ماه مه

زنده باد همبستگی بین المللی طبقه کارگر

۱ مه ۲۰۰۹

۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۸

کمیته برگزاری مراسم روز جهانی

کارگر

سندیکای کارگران شرکت واحد

اتوبوسرانی تهران و حومه

سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه

اتحادیه آزاد کارگران ایران

هیئت بازگشایی سندیکای کارگران

نقاش و تزئینات ساختمان

کانون مدافعان حقوق کارگر

شورای همکاری تشکل ها و فعالین

کارگری

- کمیته پیگیری ایجاد تشکل های

کارگری

- کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد

تشکل های کارگری

- شورای زنان

- جمعی از فعالین کارگری

پیش بسوی ایجاد تشکلهای کارگری به نیروی خود کارگران!

قطعه نامه کمیته برگزار کننده اول ماه مه ۲۰۰۹ سندج

اول ماه مه روز همبستگی بین المللی طبقه کارگر و روز جوش و خروش کارگران در سراسر جهان برای خلاصی از مشقات نظام سرمایه داری و برپایی دنیایی عاری از ستم و استثمار است.

امسال ما کارگران مراسم اول ماه می را در شرایطی برگزار می کنیم که نظام سرمایه داری در گرداب یک بحران عظیم اقتصادی فرورفته و درصدد نجات خویش با تحمیل فشار مضاعف به طبقه کارگرمی باشد.

بحران موجود و عجز دولتهای در مهار آن و عزم شان در سرریز کردن این بار بر دوش کارگران جهان گنبدگی این نظام را بیش از هر زمان دیگری به نمایش گذاشته و ضرورت برپایی دنیایی فارغ از مناسبات ضدانسانی نظام سرمایه داری را به مثابه یگانه راه خلاصی بشریت از مصائب موجود در برابر کارگران و بشریت متمدن قرار دارد.

این بحران و تبعات ویرانگر آن بر زندگی و معیشت کارگران در سراسر جهان تا آنجا که به ایران مربوط میشود و بر خلاف تبلیغاتی که کارفرمایان و قلم به دستان سرمایه برای تحمیل کارگران مشغول آنند هنوز سایه شوم خود را بر زندگی و معیشت روزمره ی کارگران در ایران نگسترانیده است و از نظر ما تمامی مصائب و مشقاتی که امروزه ما

کارگران با آنها دست به گریبانیم چیزی بجز حاصل سیطره ی اقتصادی - اجتماعی و عملکرد سرمایه داری حاکم بر ایران نیست.

دستمزدهای زیر خط فقر، اخراج گسترده کارگران، عدم پرداخت به موقع دستمزد میلیونها کارگر، تحمیل قراردادهای موقت و سفید امضاء بر کارگران، بازداشت و زندانی کردن آنها تا سرکوب اعتراضات کارگری و زدن شلاق بر گرده کارگران و رایج کردن فرم قراردادهای برده وار جدید، مصائب و بی حقوقی هایی نیستند که با وقوع بحران در اقتصاد جهانی وارد ایران شده باشند این وضعیت سالهاست که ادامه دارد و هر ساله بر عمق و دامنه ی آن افزوده شده است. بطوریکه در شرایط حاضر و با گسترش و تحمیل بی سابقه فقر و فلاکت بر کارگران و تشدید سرکوب تشکلهای کارگری موجود و به بند کشیدن روزافزون فعالین این تشکلهای دیگر نمی توان به هیچ روزنه امیدی در چهارچوب وضعیت موجود جهت بیرون رفتن از این زندگی جهنمی دل بست.

اما ما کارگران در مقابل این وضعیت بغایت ضدانسانی و گسترش عمق و دامنه ی آن سکوت نخواهیم کرد و اجازه نخواهیم داد بیش از این حق حیات و هستی، ما را به تباهی بکشانند. ما تولید کنندگان اصلی ثروت و نعمت در جامعه هستیم و حق مسلم

خود می دانیم تا با بالاترین استانداردهای حیات بشر امروز در آسایش و رفاه زندگی کنیم.

داشتن یک زندگی شاد و مرفه حق مسلم ماست و ما برای تحقق آن تمامی موانع پیش روی خود را با برپایی تشکلهای مستقل از دولت و کارفرما و با اتکا به قدرت همبستگی مان از سر راه خویش بر خواهیم داشت.

در این راستا ما امروز اول ماه می سال ۲۰۰۹ یکپارچه و متحد، مطالبات زیر را به عنوان حداقل خواستههای خود فریاد می زنیم و خواهان تحقق فوری این مطالبات هستیم:

۱. اول ماه مه باید تعطیل رسمی اعلام گردد و در تقویم رسمی کشور گنجانده شود و هر گونه ممنوعیت و محدودیت برگزاری مراسم این روز ملغی باید گردد.

۲. ما حداقل دستمزد تصویب شده از سوی شورای عالی کار را تحمیل مرگ تدریجی بر میلیونها خانواده کارگری میدانیم و مصرانه خواهان افزایش فوری حداقل دستمزدها بر اساس اعلام نظر خود کارگران از طریق نمایندگان واقعی کارگران هستیم.

۳. قراردادهای موقت کارمزمز کردن کارگران برای استفاده از فرم قراردادهای جدید، تحمیل بردگی مدرن بر کارگران است ما مصرانه خواهان بر چیده شدن

قراردادهای موقت و فرم جدید وزارت کار برای استخدام کارگران و دراولویت قرار گرفتن امنیت شغلی در انعقاد قراردادهای کار هستیم.

۴. اخراج سازی کارگران باید متوقف گردد و تمامی کسانی که از کار خود اخراج شده یا به سن اشتغال رسیده اند باید تا زمان اشتغال بکار از بیمه بیکاری معادل حداقل دستمزدها برخوردار شوند.

۵. دستمزدهای معوقه کارگران باید فوراً پرداخت و عدم پرداخت به موقع آن بایستی به مثابه یک جرم قابل تعقیب قضائی تلقی گردد و خسارت ناشی از آن به کارگران پرداخت شود.

۶. آزادی بیان، ایجادتشکلهای مستقل کارگری، اعتصاب، اعتراض و تجمع حق مسلم ماست و این خواستها باید بدون قید و شرط به عنوان حقوق خدشه ناپذیر اجتماعی کارگران به رسمیت شناخته شوند.

۷. ما خواهان برخورداری تمامی بازنشستگان از یک زندگی مرفه و بدون دغدغه اقتصادی هستیم و هرگونه تبعیض در پرداخت مستمری بازنشستگان را قویاً محکوم می‌کنیم.

۸. منصور اسانلو، ابراهیم مددی، برهان سعیدی، سلام قادری، غالب حسینی، عبدالله خانی و همه کسانی که در اعتراض به نابرابریهای اجتماعی در زندان به سر می‌برند باید فوراً و بدون قید و شرط آزاد شوند و تمامی

احکام صادره بر علیه کارگران و فعالان سایر جنبشهای اجتماعی باید ملغی گردد

۹. ما ضمن اعلام حمایت قاطعانه از مطالبات معلمان و سایر اقاشار زحمتکش جامعه، خود را متحد آنها دانسته و خواهان تحقق فوری مطالبات آنان و آزادی تمامی معلماندر بند هستیم.

۱۰. ما خانه‌ی کارگر را به عنوان نماینده‌ی کارگران به رسمیت شناخته و حضور آنان در مجامع بین المللی را محکوم می‌کنیم و خواهان برچیده شدن فوری قانون سه جانبه گرائی هستیم.

۱۱. ما بدینوسیله پشتیبانی خود را از تمامی جنبشهای آزادیخواه و برابری طلب همچون جنبش دانشجویی و جنبش زنان و پرستاران اعلام می‌داریم و دستگیری، محاکمه و به زندان افکندن فعالان این جنبشها را قویاً محکوم می‌کنیم.

۱۲. سیستم سرمایه داری عامل کار کودکان است و تمامی کودکان باید جدای از موقعیت اقتصادی و اجتماعی والدین، نوع حساسیت و وابستگیهای ملی و نژادی و مذهبی از امکانات آموزشی - رفاهی و بهداشتی یکسانی برخوردار شوند.

۱۳. دستفروشی پدیده و معضل نظام سرمایه داری است. هرگونه تعرض و دست اندازی به دستفروشان را محکوم می‌کنیم و خواهان ایجاد شغل و تامین زندگی و کرامت انسانی آنان

هستیم.

۱۴. کلیه قوانین تبعیض آمیز باید در تمامی عرصه های زندگی اجتماعی برچیده شود و برابری حقوق زنان و مردان در تمامی شئونات زندگی اجتماعی و اقتصادی باید بی قید و شرط به رسمیت شناخته شود و در شرایط کنونی به کار خانگی دستمزد تعلق گیرد.

۱۵. ما بخشی از طبقه کارگر جهان هستیم، اخراج و تحمیل بی حقوقی مضاعف بر کارگران مهاجر افغانی و سایر ملیتها را به هر بهانه ای محکوم می‌کنیم.

۱۶. هر گونه جنگ افروزی، لشکرکشی و تجاوز نظامی به کشور ما توسط دولت‌های سرمایه داری را محکوم می‌کنیم.

۱۷. ما ضمن قدردانی از حمایت‌های بین المللی از مبارزات کارگران در ایران و حمایت قاطعانه از اعتراضات و خواستهای کارگران در سراسر جهان، خود را متحد آنان می‌دانیم و بیش از هر زمان دیگری بر همبستگی بین المللی طبقه کارگر برای رهایی از مشقات نظام سرمایه داری تاکید میکنیم.

زنده باد اول ماه مه

زنده باد همبستگی بین المللی طبقه کارگر

کمیته برگزار کننده مراسم اول ماه مه
۲۰۰۹ سنندج

“خانه کارگر” و “شوراهای اسلامی” منحل باید گردند!

اخباری از مراسم اول ماه مه در ایران

مراسم و تظاهرات روز اول ماه مه کارگران در ایران با یورش وحشیانه نیروهای امنیتی و انتظامی روبرو گردیدند. در این روز، در چندین شهر مراسم برگزار شد و در چندین شهر دیگر از برگزاری آنها جلوگیری به عمل آمد. در تهران خانه کارگر که ارگانی دولتی، و در خدمت سرمایه داران است، از ترس ورود کارگران و مطرح کردن خواست های برحق شان، مراسم دولتی خود را در شهر ری، در ساختمانی با دربهای بسته و با کارت ورودی برگزار کرد. در این مراسم کمتر از ۵۰۰ نفر شرکت کردند. در تهران و سنج مجرای مراسم و تظاهرات کارگران با سرکوب نیروهای دولتی روبرو شد که چگونگی آنها در دو گزارش زیر می خوانید. تا کنون بر طبق گزارشات رسیده ۲۱۲ نفر در تهران و سنج مجرای دستگیر گردیده اند. در اهواز و هفت تپه از برگزاری مراسم کارگران جلوگیری به عمل آمد. در شهرستانهای کرمانشاه، سقر و بانه نیز روز جهانی کارگر گرامی داشته شد.

تهران:

بیش از ۲۰۰ نفر از کارگران، زنان، فعالین کارگری و مردم عادی دستگیر و مورد ضرب و شتم نیروهای انتظامی، اطلاعات و لباس شخصی ها قرار گرفتند...

سعید یوزی- محمد اشرفی- سعید مقدم- جعفر عظیم زاده، شاهپور احسانی راد، بهروز خباز، مریم محسنی و فایق کیخسروی جزو دستگیر شدگان هستند. روز جمعه ۱۱ اردیبهشت (روز جهانی کارگر) ساعت ۱۷ طی فراخوانی که از

طرف کمیته برگزاری مراسم اول ماه مه که متشکل از (کمیته پیگیری ایجاد تشکل های آزاد کارگری /سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه/ سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه/ اتحادیه آزاد کارگران ایران/ هیأت مؤسس بازگشایی کارگران نقاش و تزیینات ساختمان/ کانون مدافعان حقوق کارگر /شورای همکاری فعالین و تشکل های کارگر / کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری/ شورای زنان/ جمعی از فعالین کارگری) در خیابان کارگر، پارک لاله، میدان آب نما به عمل آمده بود بیش از ۱۵۰۰ نفر از فعالین کارگری و جمع کثیری از کارگران و دانشجویان و زنان در این مراسم شرکت کردند. برگزاری روز جهانی کارگر (در پارک لاله- خیابان کارگر) با حضور طیف گسترده ای از کارگران و فعالین کارگری- دانشجویی و زنان با با اطلاع قبلی و انعکاس خیر برگزاری روز جهانی کارگر در پارک لاله و در بین مردم برگزار شد. چرا که روز جهانی کارگر مختص به کارگران و زحمت کشان است و حق مسلم این قشر است که یک روز از سال را به خود اختصاص داده و خواست هایشان را به گوش مسولین و کارفرمایان خود برسانند. کارگران حق اعتراض دارند و حق ایجاد تشکل مستقل از دولت. شرکت کارگران و فعالین کارگری، دانشجویی، زنان و ... در مراسم اول ماه می در پارک لاله برای به دست آوردن خواسته هایی چون دستمزدهای معوقه باید بدون عذرو بهانه پرداخت گردد! اخراج و بیکارسازی کارگران باید متوقف گردد/ حقوق زنان و مردان در تمامی شئون اقتصادی - اجتماعی باید برابر باشد/ بازنشستگان باید از یک زندگی مرفه و بدون دغدغه اقتصادی برخوردار شوند/ کارگران با معلمان (کارگران فکری) ، پرستاران

وسایر اقشار زحمت کش جامعه متحدند و از مبارزات آنان پشتیبانی می کنند/ کارکودکان غیرانسانی و استثماریگرانه است. ما با فعالین لغو کارکودک هم سنگر هستیم ./ منصوراسانلو، ابراهیم مددی و دیگر کارگران زندانی باید بدون قید و شرط آزاد گردند و تعقیب های قضایی علیه دیگر کارگران باید فوراً پایان پذیرد. و..... بود. خواسته هایی که حق هر کارگر است. نه قصد براندازی نظام در کار بود و نه با نیروهای بیگانه همکاری شده بود. تنها این تجمع برای خواسته هایی بود که بایستی رسیدگی شده و هر چه زودتر جامعه عمل به خود بگیرد.

روز جمعه - اول ماه می کارگران، فعالین کارگری، زنان، دانشجویان، مردم و... نتوانستند شعارهایشان را فریاد کنند. چرا که در هر گوشه ای از پارک لاله ماشین های نیروی انتظامی با نیروهای زن و مرد خود در کمین کارگران نشستند بودند. شعارهای نوشته شده بیرون و پلاکاردها در دست گرفته نشد چرا که نیروهای انتظامی و اطلاعات و ارازل و اوباش لباس شخصی هر جمع سه نفره ای را متفرق و هر جمع بالای ده نفر را دستگیری و مورد ضرب و شتم قرار می داد. در یک لحظه تمامی کارگران - فعالین کارگری- دانشجویی- زنان و... گرد هم آمدند که این روز را با خوردن

شیرینی جشن بگیرند که بلافاصله ماشین های گشت نیروی انتظامی تمام محیط و میدان آب نما را محاصره و لباس شخصی ها و نیروهای اطلاعاتی و بسیجی با باتوم و مشت و لگد و فحش و ناسزا به جان تجمع نیمه جان افتاده و بیش از ۲۰۰ نفر از کارگران، فعالین کارگری، زنان و مردم عادی را دستگیر و مورد ضرب و شتم قرار داده و با فریاد

بقیه از صفحه ۱۲

خود را دنبال خواهند کرد.

بسیاری داشته اند که به ناچار پس از مدتی فروکش کرده است بدون اینکه تشکلی از خود بجا بگذارد. آنچه کارگران واحد و هفت تپه را از دیگر بخشهای دیگر جنبش کارگری مستثنی می کند تشکلی است که از آن مبارزات و اعتراضات بجا مانده است. روز کارگر امسال می تواند تاکید مجددی باشد بر دفاع قاطعانه از تشکلهای توده ای فی الحال موجود کارگری نظیر سندیکای واحد و هفت تپه و تجدید عهدی باشد بر سمتگیری نوین جنبش کارگری برای ایجاد تشکل.

پیروز باد مبارزه کارگران

برای ایجاد تشکل

زنده باد همبستگی

بین المللی کارگری

اتحاد سوسیالیستی کارگری

هفتم اردیبهشت ۱۳۸۸

امسال اول ماه مه در دل یکی از عمیقترین بحرانهای اقتصادی جهان سرمایه داری برگزار خواهد شد. بحرانی که جنبش کارگری به ناچار به مقابله با آن بر می خیزد و در صورت آمادگی که وجود تشکلهای طبقاتی و میلیونی نیاز اساسی آن است بسهولت می تواند به رویارویی مرگ و زندگی کل سیستم سرمایه داری منجر شود. به همین دلیل در اوضاع بحرانی کنونی و در دل تمام مقاومتها، اعتراضات و اعتصابات کارگری ناشی از آن بخش عمده فعالین جنبش کارگری تضمین می کنند تا جنبش کارگری همچنان استراتژی تشکل محور خود را دنبال کند. برای مقابله با نتایج خانمان برانداز این بحران طبقه کارگر باید همانند کارگران واحد و هفت تپه تشکلهای خود را ایجاد کند. نتیجه این رویارویی هر چه باشد، آنچه برای کارگران باقی خواهد ماند تشکل است. بخشهای مختلف جنبش کارگری اعتصابات و اعتراضات

دولت و کارفرماها مطالبه میشد و ایجاد تشکل کارگری به تغییر اساسی تناسب قوای رژیم و کارگران موکول میشد که آنها تنها در دل انقلابات و تلاطمات جدی اجتماعی که منجر به تضعیف اساسی قدرت دولت میگشت، امکان پذیر بود. طرح و تثبیت استراتژی جنبش کارگری به جنبشی تشکل محور مهمترین و اساسی ترین تحول درونی در تاریخ جنبش کارگری ایران است و ایجاد سندیکای هفت تپه در سال گذشته که مایه افتخار و سرافرازی جنبش کارگری است یک گام مهم در تثبیت این سمتگیری جدید است. حال در این شرایط برخی نیروهای شبه اپوزیسیون با طرح "انتخابات مطالبه محور" که آنرا به امضای معدودی فعالین جنبش کارگری رسانده اند در صددند جنبش کارگری را در این انتخابات بدنال یکی از جناحهای حاکم ببرند. آگاهترین فعالین جنبش کارگری تضمین خواهند کرد که این جنبش بجای نخود سیاه "مطالبه محور" همچنان استراتژی تشکل محور

خبرهای بعدی انعکاس داده می شود.

منصور کریمی، شیوا سبحانی، لیلا خلیلی و کوروش بخشنده از دستگیر شدگان هستند. لازم به ذکر است که ماموران امنیتی با اسپری و گاز اشک آور به تجمع کنندگان حمله کرده و به شدت به ضرب و شتم همه شرکت کنندگان از جمله زنان و کودکان پرداختند.

کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد

تشکل های کارگری 1388/2/11

کمیته پیگیری ایجاد تشکل های آزاد

کارگری 1388/2/11

گزارشی از برگزاری مراسم

اول ماه مه در سنندج

در ساعت ۵ امروز در سنندج در پارک امیریه مراسم اول ماه مه برگزار شد که بعد از ۱۵ دقیقه لباس شخصی ها و نیروهای انتظامی به آنها هجوم آورده و مورد ضرب و شتم قرار داده و تعداد ۱۲ نفر را دستگیر کردند.

و ناسزاهایی ناموسی مردم را از پارک لاله اخراج و تا اواسط خیابان کارگر مورد ضرب و شتم قرار داده و با تصرف موبایل ها و دوربین ها اجازه هر نوع عکسی را از مردم و خبرنگاران و فعالین کارگری و کارگران و زنان را گرفتند. بنا به خبرهای رسیده سعید یوزی- محمد اشرفی- سعید مقدم- جعفر عظیم زاده، شاهپور احسانی راد، بهروز خباز، مریم محسنی و فایق کیخسروی جزو دستگیر شدگان هستند. اسامی دیگر دستگیر شدگان در

کارگران زندانی آزاد باید گردند!

Be Pish!

NO : 40

WEEKLY PAPER OF WORKERS
SOCIALIST UNITY-IRAN
WWW.WSU-IRAN.ORG
BEPISH@HOTMAIL.FR

News - Political

may, 2009

استراتژی شکل محور، نه "انتخابات مطالبه محور"

به مناسبت اول ماه مه، روز جهانی کارگر ۱۳۸۸

جنبش کارگری ایران تنها دارای دو نوع تشکل است. تشکلهای توده ای کارگری نظیر سندیکای واحد و سندیکای هفت تپه و یا تشکل فعالین جنبش کارگری نظیر کمیته هماهنگی که این نیز هدفش ایجاد تشکلهای توده ای کارگری است. این بزرگترین تحول جنبش کارگری پس از کشتارها و سرکوبهای دهه ۶۰ است. از میان هزاران اعتصاب و اعتراض و تظاهرات کارگری در این سالها که نشان قاطعی از تسلیم ناپذیری جنبش کارگری در مقابل کارفرماها و رژیم اسلامیشان است آنچه برای جنبش کارگری باقی مانده همین چند تشکل است. این تشکلهای اگر چه اندک اند اما با از خود گذشتگی فعالین جنبش کارگری و مرارتهای زیادی که متحمل شده اند ایجاد شده است. باید از این تشکلهای بدون هیچ ملاحظه و تردیدی دفاع کرد.

این تشکلهای نتیجه موفقیت و صحت یک سمتگیری استراتژیک نوین در جنبش کارگری ایران است و آن ایجاد تشکل در دل اختناق و دیکتاتوری است. تا قبل از این جنبش کارگری ایران در دل اختناق و دیکتاتوری اساسا تشکل محور نبود. بدین گونه که برای ایجاد تشکل راسا اقدام نمیشد بلکه حق ایجاد تشکل در کنار دیگر حق و حقوق کارگری از

شهر و منطقه ای در روز جهانی کارگر مراسمی را برگزار خواهند کرد.

پنج سال قبل و با روز کارگر سال ۱۳۸۳ در سقز جنبش کارگری ایران وارد دوران جدیدی شد و در ادامه و برای نخستین بار یک استراتژی طبقاتی تشکل محور را مطرح کرد و ایجاد تشکل کارگری در دستور روز قرار گرفت که فقدان آن یکی از کمبودهای اساسی و تاریخی جنبش کارگری بوده است. اگر چه اقدام برای برگزاری مراسم روز کارگر مستقل از دولت و شوراهای اسلامی، و در واقع یک آکسیون، زمینه ساز ورود جنبش کارگری به دورانی تازه شد اما بدلیل ماهیت سمتگیری جدید جنبش کارگری بسوی ایجاد تشکل، فعالین جنبش کارگری با درایت و روشن بینی مناسبی جنبش کارگری را از غلتیدن به ورطه ماجراجویی و آکسیونیسیم برحذر داشتند و آنرا آهسته و با گامهای سنجیده و مستحکم بسوی ایجاد تشکل هدایت کردند و پیشروی در راستای استراتژی جدید را به مهمترین شاخص درجه پیشروی جنبش کارگری تبدیل کردند.

هم اکنون اساس تلاش بخش عمده فعالین جنبش کارگری صرف رفع موانع ایجاد تشکل کارگری می گردد بگونه ای که

از میان جنبشهای اجتماعی ایران، جنبش کارگری تنها جنبشی است که طی ۵ سال گذشته با تمام فراز و نشیبهایی که پشت سر گذاشته همواره رو به پیش بوده است. با فرا رسیدن هر اول ماه مه فعالین جنبش کارگری تلاش برای برگزاری مراسم مستقل از دولت و شوراهای اسلامی را آغاز کرده اند. وقایع روز کارگر سقز در سال ۱۳۸۳ که محمود صالحی نقش ارزنده و بیاد ماندنی در آن داشت مبارزه دائمی کارگران برای برگزاری مراسم مستقل از دولت و شوراهای اسلامی را وارد فاز کاملا جدیدی کرد. از آن سال تاکنون فعالین جنبش کارگری کوشیده اند با توجه به تناسب قوای بین کارگران و رژیم اسلامی در هر شهر و منطقه و به انحاء گوناگون مراسم روز کارگر را هر چه وسیع تر و علنی تر برگزار کنند. رویارویی جنبش کارگری با رژیم های حاکم بر ایران بر سر برگزاری مراسم مستقل روز کارگر اگر چه جدید نیست اما با چنین ابعادی از دستگیری، شکنجه، محاکمه، حبس و این اواخر با رفتاری سبعمانه و اسلام گونه شلاق خوردن بیسابقه است. طبعا امسال نیز همانند چند سال گذشته فعالین جنبش کارگری بدون اینکه برگزاری مراسم روز کارگر را به موضوع هست و نیست جنبش کارگری تبدیل کنند در هر